



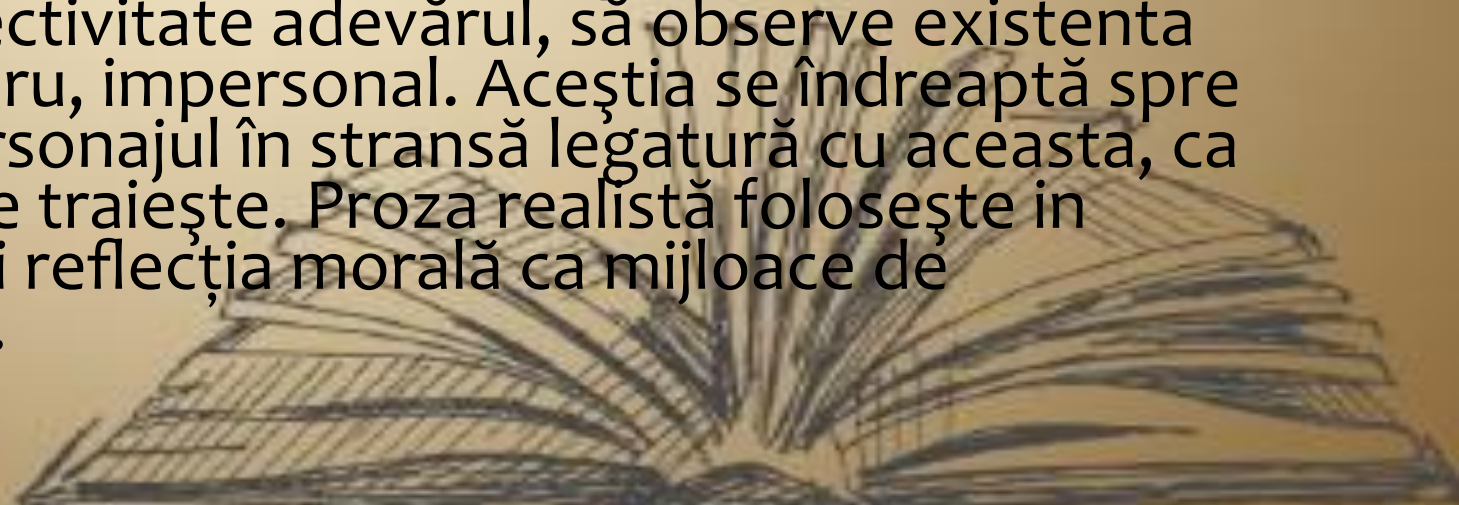
# REALISMUL

## UN FILM AL VIETŢII

Au elaborat: Şpilevoi Adriana  
Croitor Diana  
Pantazii Tatiana  
Scvorţova Aliona

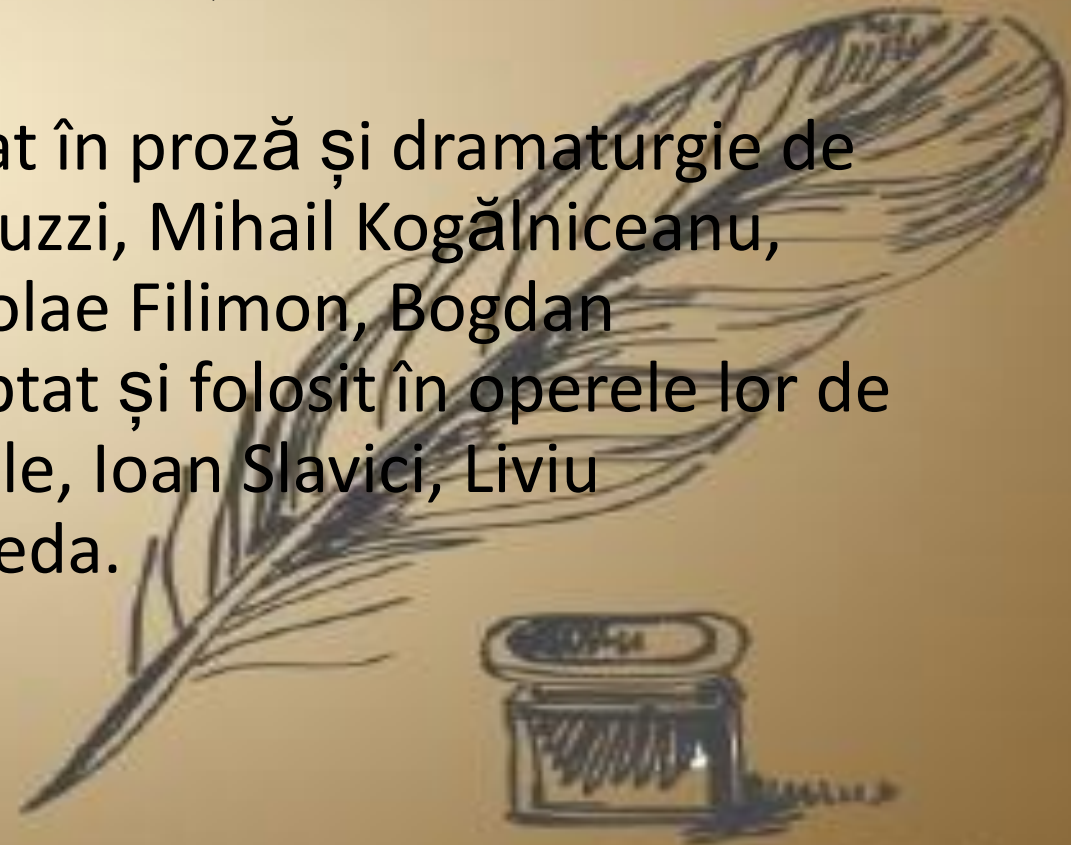
# REALISM

- Termenul "realism" definește curentul artistic ce ia naștere în Franța, în a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Acest curent literar apare ca reacție împotriva romantismului. Trăsăturile estetice ale realismului au ca principiu de bază obiectivitatea și luciditatea, individul fiind înfațșat în dimensiunea lui socială.
- Scriitorii realiști consideră că trebuie să dea o reprezentare verosimilă realității, să prezinte cu obiectivitate adevărul, să observe existența reală și să adopte un stil sobru, impersonal. Aceștia se îndreaptă spre viața socială, prezentând personajul în stransă legătură cu aceasta, ca un produs al mediului în care trăiește. Proza realistă folosește în special analiza psihologică și reflecția morală ca mijloace de caracterizare a personajului.



# Reprezentanții realismului românesc

- În literatura română, creația de tip realist corespunde celei de a doua jumătăți a secolului al XIX-lea și primei jumătăți a secolului XX (parțial).
- Realismul literar românesc este inaugurat în proză și dramaturgie de către scriitori pașoptiști (Costache Negruzzi, Mihail Kogălniceanu, Vasile Alecsandri) și postpașoptiști (Nicolae Filimon, Bogdan Petriceicu Hașdeu). Acest stil a fost adoptat și folosit în operele lor de scriitori români precum Ion Luca Caragiale, Ioan Slavici, Liviu Rebreanu, George Călinescu și Marin Preda.





Ion Luca Caragiale





Ioan Slavici



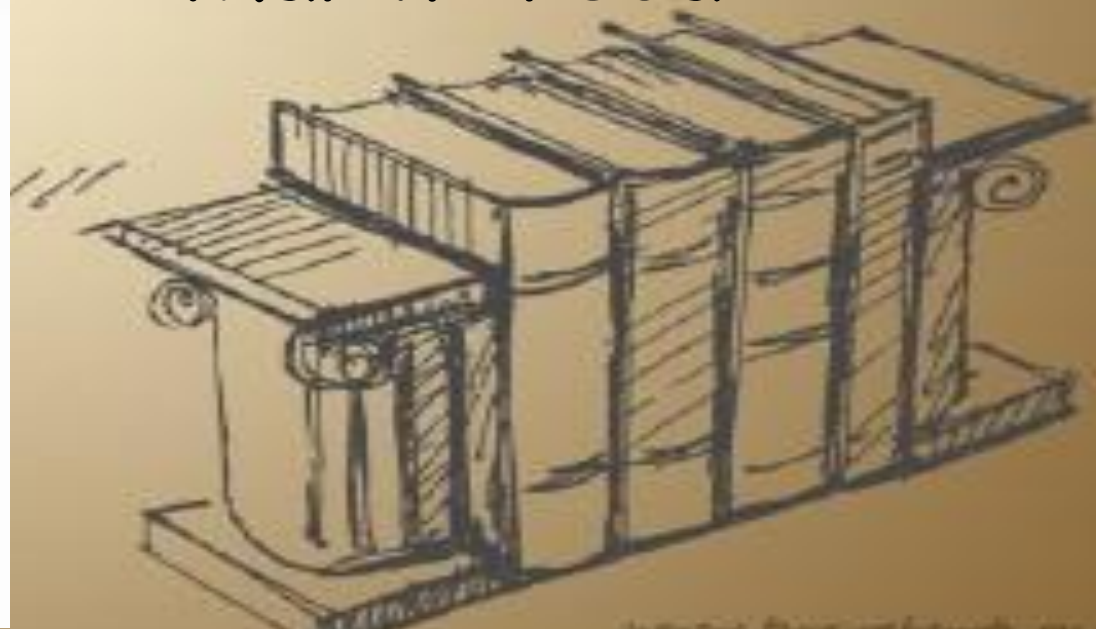


George Călinescu





Marin Preda





Liviu Rebreanu







Liviu Rebreanu (n. 27 noiembrie 1885, Târlișua, Bistrița-Năsăud – d. 1 septembrie 1944, Valea Mare, Argeș) a fost un prozator și dramaturg român, membru al Academiei Române. Rebreanu a început să scrie romane realiste, în care acțiunea avea loc în decorul unui sat din Transilvania, Liviu Rebreanu a readus problematica țărănească în centrul atenției lumii literare, prin romanul setei de pământ, Ion. Subtitlul acestuia era „Glasul pământului, Glasul iubirii” și anunța principalul conflict din text, și a dat unul dintre primele noastre capodopere ale analizei psihologice.

După această experiență literară, autorul a scris, mai apoi, romanul Răscoala, supranumit de G. Călinescu „roman al gloatei”. El poate fi considerat o capodoperă a romanului românesc din toate timpurile.

Un al treilea roman, Pădurea spânzuraților, a fost inspirat de un incident autobiografic, fratele său, locotenent în Armata Austro-Ungară.

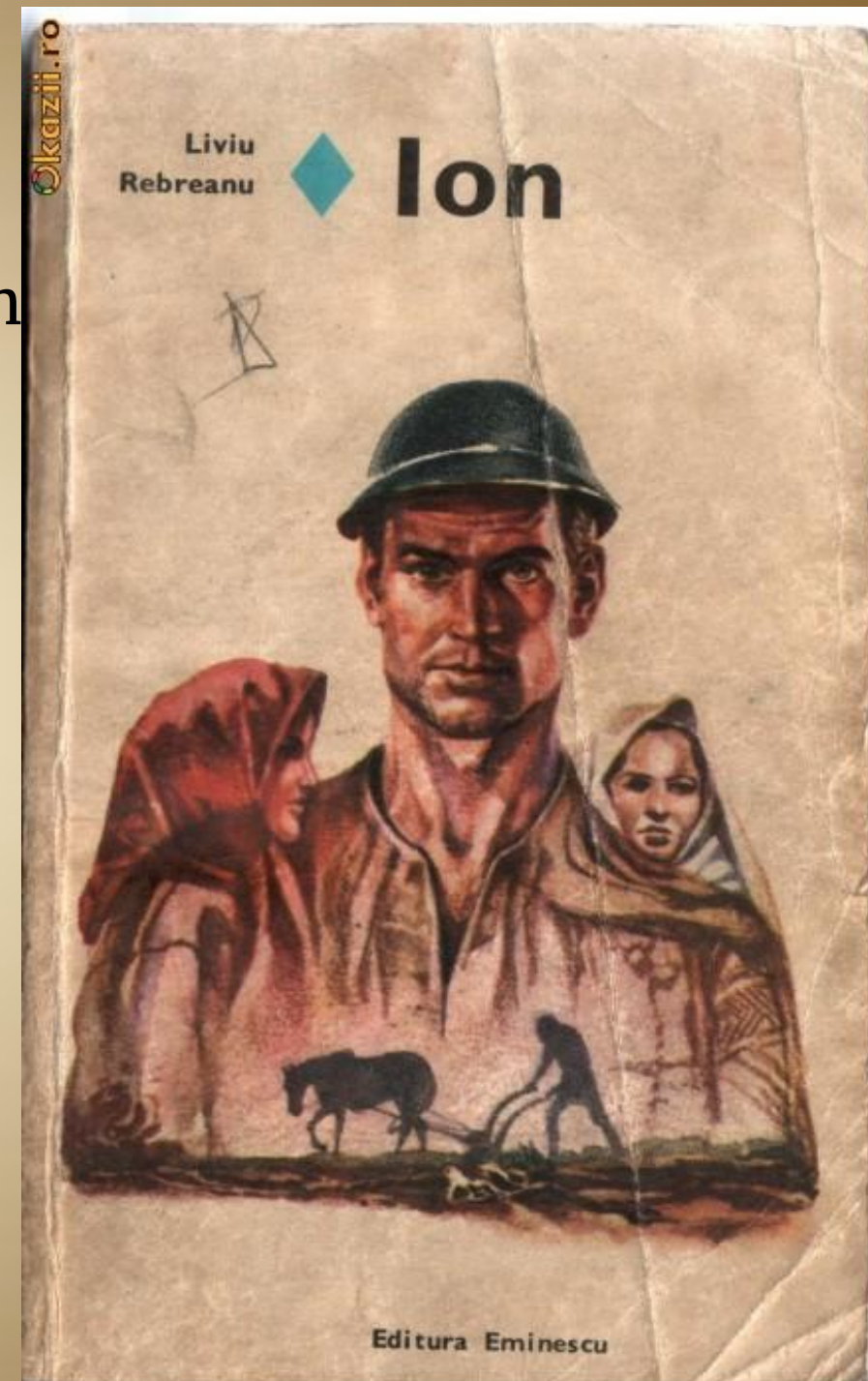


# „ION” ( 1920) (L. Rebreanu)

## Specie literară

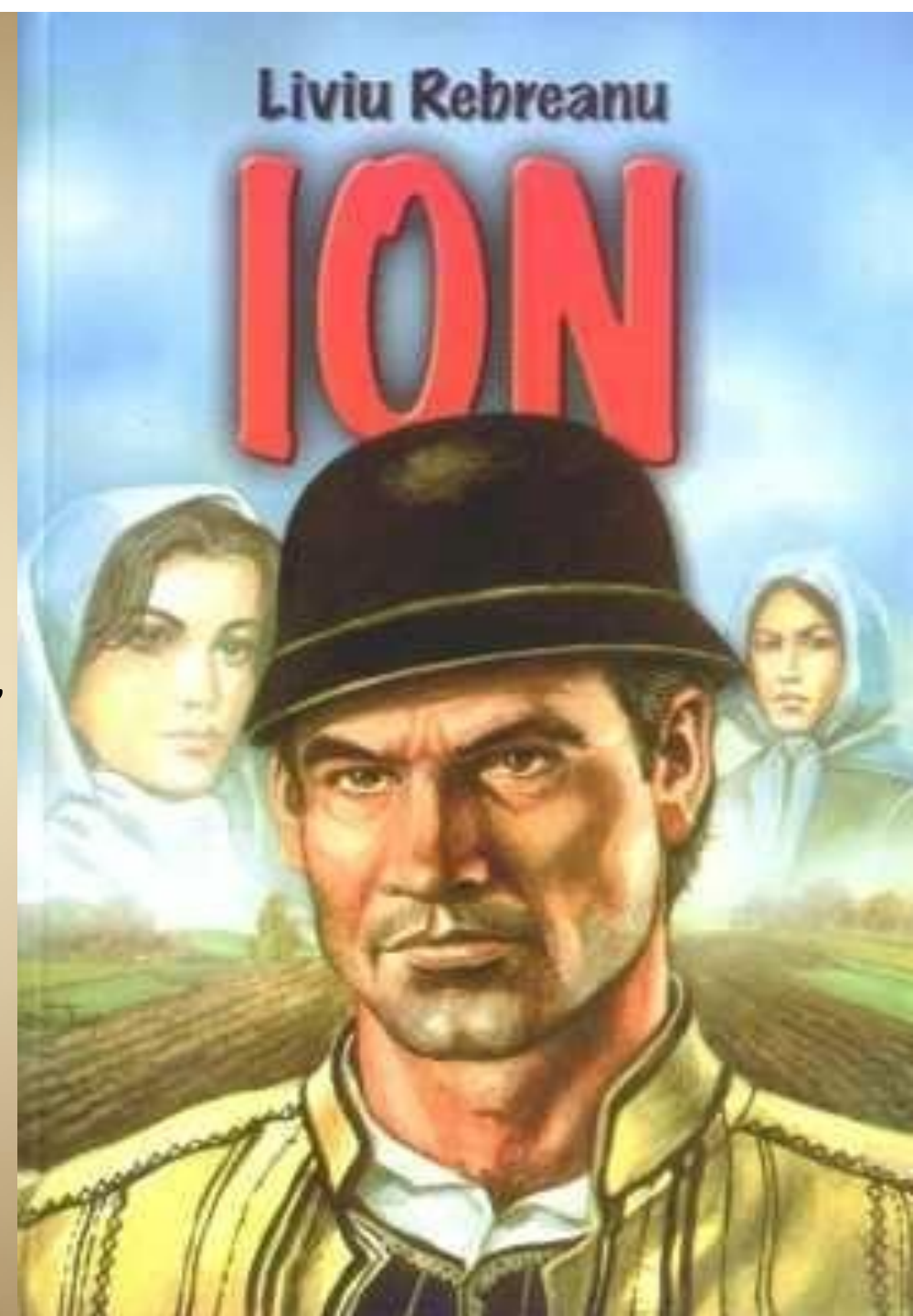
\_printre trăsăturile ce înscriu opera literară „Ion” în categoria romanului se numără:

- specie a genului epic, în proză, de mare întindere;
- acțiune complexă, desfășurată pe mai multe planuri narrative, organizate prin altemanță sau înlănțuire;
- intrigă amplă și complicată (conflicte puternice);
- personaje numeroase, de diverse tipologii (reprezentative pentru anumite categorii sociale) dar bine individualizate;
- principalul mod de expunere este narațiunea, împletită cu descrierea, dialogul și monologul interior.



## Temă. Motive literare.

- -tema romanului o constituie zugrăvirea universului satului transilvănean de la începutul secolului al XX-lea în centrul căruia stă imaginea păranului român, care luptă pentru pământ.
- -Liviu Rebreanu înfățișează universul rural în mod realist, fără idilizarea din proza sămănătoristă.



## Perspectiva temporală și spațială

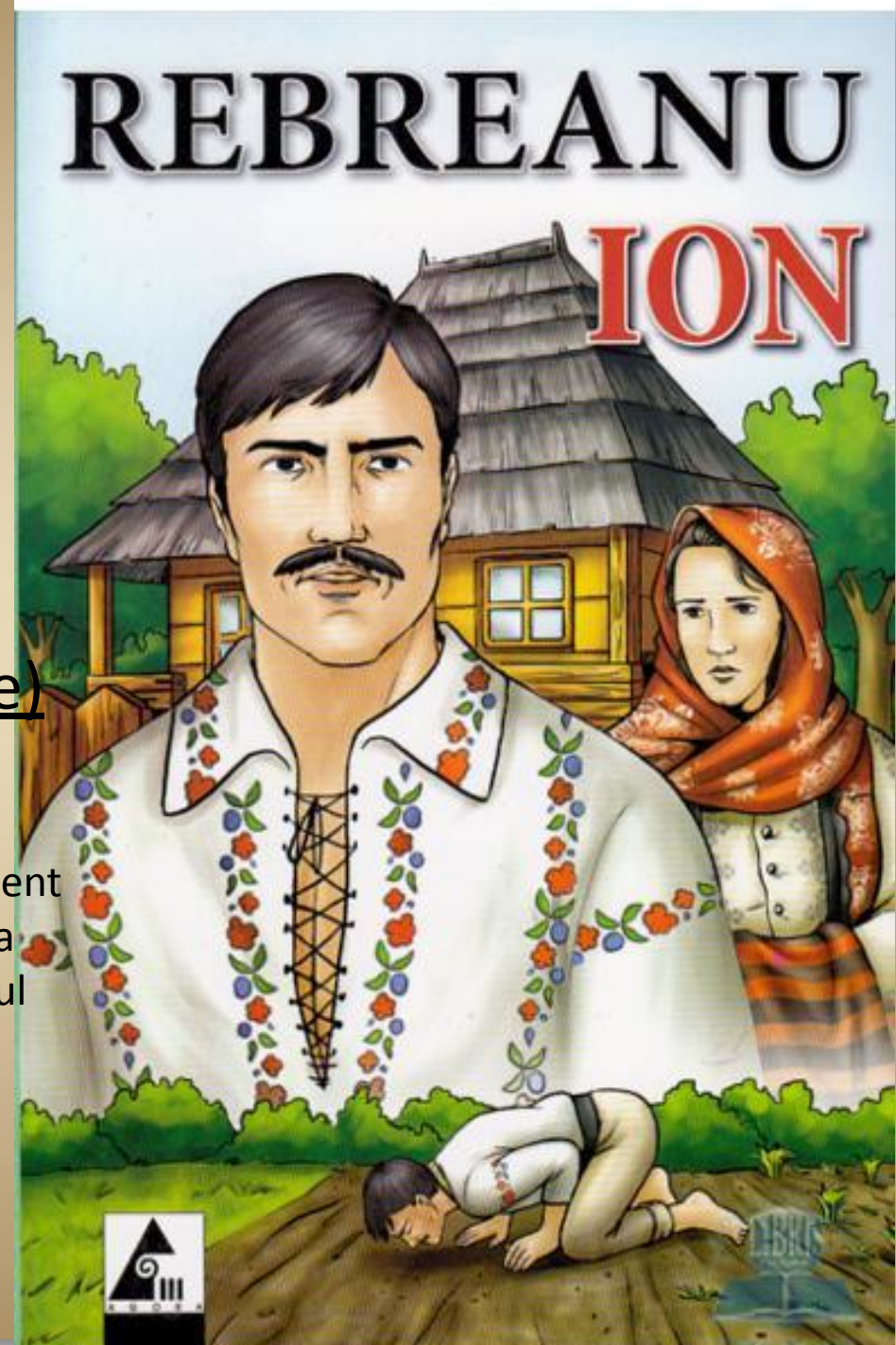
-perspectiva temporală: acțiunea se desfășoară linear, cronologic, la începutul secolului al XX-lea

-perspectiva spațială: ne este prezentat satul ardelenesc, Pripas (în realitate Prislop-satul în care a trăit familia lui Rebreanu, astăzi o suburbie a orașului Năsăud) și Annadia (în realitate Năsăud)

## Perspectiva narativă (este caracteristică prozei realiste)

-romanul este unul de tip obiectiv, cu perspectiva narativă dindărăt"! „din spate”. Evenimentele sunt prezentate din perspectiva obiectivă a unui narator neimplicat, detașat, omniscient (știe mai mult decât personajele sale) și omniprezent (dirigează evoluția lor ca un regizor universal). Relatarea se face la persoană a III-a iar focalizarea este „zero”. Personajele au un destin prestabilit și încă din incipitul romanului apar semne ce anticipează evoluția acestora.

-naratorul omniscient se numește narator heterodiegetic



## Structura romanului. Caracterul circular

-romanul cuprinde două părți: „Glasul pământului” (titlu semnificativ ce ilustrează patima lui Ion pentru pământ) și „Glasul iubirii (titlu ce sugerează iubirea eroului pentru Florica)

## Tehnica planurilor paralele

-prin tehnica planurilor paralele este prezentată pe de-o parte viața țărănimii și pe de altă parte, cea a intelectualității rurale. Trecerea de la un plan narativ la altul se realizează prin alternanță, iar succesiunea secvențelor narrative este redată prin inlanțuire (acțiunea este lineară, evenimentele fiind prezentate în ordine cronologica).

## Tehnica contrapunctului

-tehnica contrapunctului presupune prezentarea aceleiași teme (sau a aceluiași aspect al realității) în planuri diferite :nunta țărănească a Anei corespunde, în planul intelectualității, cu nunta Laurei; conflictului exterior dintre Ion și Vasile Baciul i corespunde conflictul dintre intelectualii satului, preotul și învățătorul; hora corespunde balului etc. Prin această tehnică se pun în evidență secvențe narrative/episoade simetrice și antitetice, ce conferă acțiunii aspect polifonic.

## Modurile de expunere

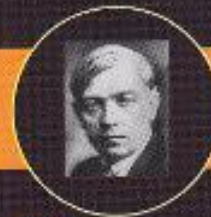
-descrierea încetinește ritmul derulării evenimentelor, are rolul de a fixa coordonatele spațiale și temporale dar are și funcție simbolică și de anticipare (ex. descrierea drumului, a horei etc).

-narațiunea are funcția de reprezentare a realității dar și de interpretare/semnificare (arhitectura romanului susține funcția epică de interpretare).

-dialogul dramatizează acțiunea, susține veridicitatea și concentrarea epică.

-monologul interior ajută la caracterizarea personajului.

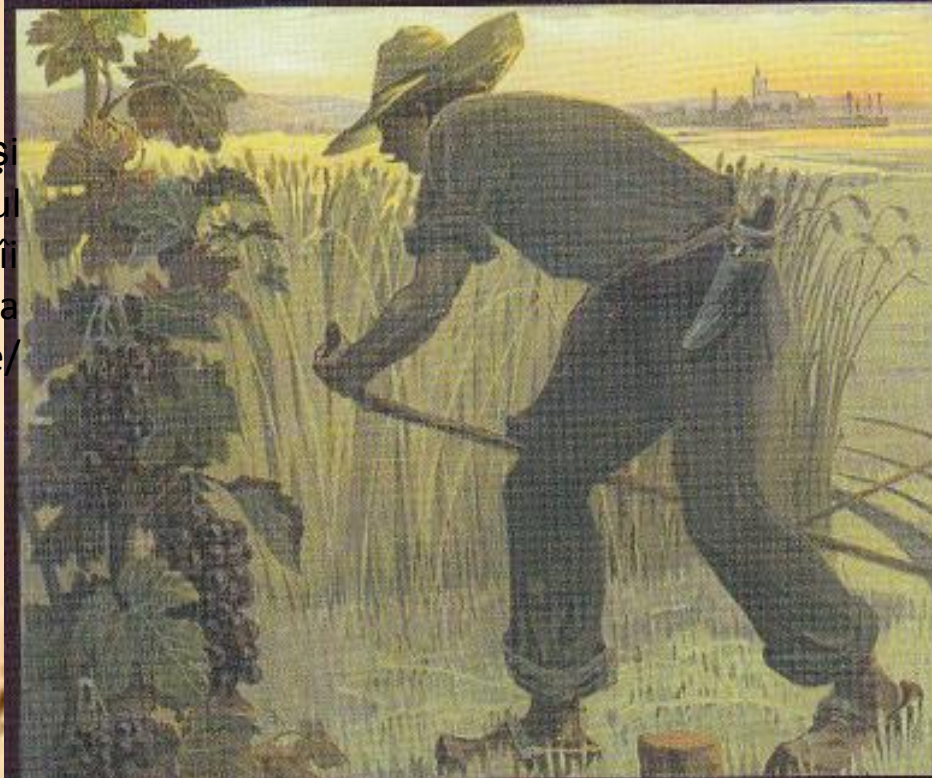
seria de autor



Liviu Rebreanu

# Ion

Liviu Rebreanu



Editura Liviu Rebreanu

## „Ion” înfățișează diverse aspecte ale lumii rurale:

-viața satului cu întreaga lume țărănească: bogătani, sărântoci, preot, învățător, funcționari de stat, oameni politici, reprezentanți ai autorităților austro-ungare formează o galerie ce ilustrează o realitate social-economică, politică și culturală din satul ardelenesc din primele decenii ale secolului al XX-lea.

-mentalitatea.

-relații sociale generate de diferențele economice (stratificarea socială) sau culturale (universul țăranilor/ al intelectualilor).

-conflictul național cu oficialitățile ungurești și politicienii vremii.

-obiceiuri și tradiții populate, portul, evenimente importante din viața omului (hora, sfințirea bisericii, obiceiuri de Crăciun, nașterea, nunta, moartea).

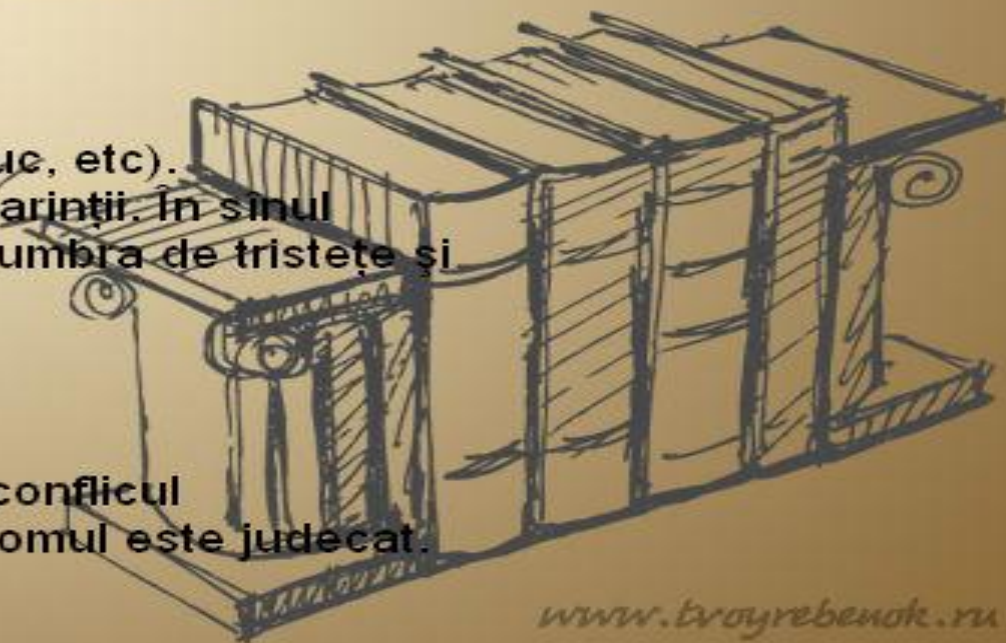
-instituțiile de stat: școala, biserica, judecătoria, notariatul.

-relațiile de familie (familiile: Herdelea, Glanetașu, Baci, Bulbuc, etc).

Relațiile din familia Glanetașu sunt degradate, Ion bătându-și părinții. În sinul familiei Herdelea domnește înțelegerea, singura care aduce o umbră de tristețe și neliniște fiind condiția materială precară.

-destine umane individuale (Ion, Ana, Titu Herdelea, etc)

Romanul „Ion” este o monografie a satului ardelen, ilustrând conflictul generat de lupta aprigă pentru pământ, într-o societate în care omul este judecat.



**Natura conflictului:**

>**conflictul central:** lupta pentru pământul în satul tradițional în care individul este respectat în funcție de averea pe care o deține.

>**conflicte secundare:** între Ion și George Bulbuc, mai întâi pentru Ana, apoi pentru Florica etc.

>**conflictul exterior:** între Ion al Glanetașului și Vasile Baciuc; între preot și învățător etc.

>**conflictul interior:** între „glasul pământului” și „glasul iubirii”, cele două patimi care devorează și dezumanizează personajul central. Cele două chemări lăuntrice nu îl arucă pe erou într-o situație limită, pentru că forța lor se manifestă succesiv, nu simultan (au arătat unii critici literari)

>**conflictul tragic:** dintre om și o forță mai presus de calitățile individului: pământul - stihie. Întregul destin al protagonistului este marcat de dorința lui obsesivă de a avea pământ. Setea lui de pământ, care conduce la dezumanizare, va fi potolită prin moarte, căci atunci trupul se va contopi cu huma din care a luat naștere. Ion este ucis, simbolic, cu sapa, o unealtă cu care este lucrat pământul atât de drag lui.

**Semnificația numelor:**

-Ion-nume întâlnit frecvent în lumea satului (în credințele populare, nume de sluga);

-George (Sf. Gheorghe) -cel care face dreptate (este ciudat faptul că echilibrul moral este restabilit printr-o crimă);

-Ana-nume predestinat să stea sub semnul unui destin tragic (personajul amintește de Ana lui Manole sau de Ana lui Ghiță din nuvela „Moara cu noroc” de I. Slavici și acestea putând fi considerate victime ale soților);

-Florica-nume de floare, ce simbolizează frumosul (este o femeie frumoasă spre deosebire de Ana).



VĂ MULȚUMIM!

